

være en daarlig Finantsoperation. For mit Vedkommende tror jeg, man maa erkjende, at det er en overordentlig ringe Pris nemlig ca. 20,000 Rd., hvorfor man faaer, hvad man i Virkeligheden faaer ved denne Handel, ikke blot Bevarelsen af det omtalte arkitektoniske Mindesmærke, men tillige en ny monumental Kirke mere her i Landet, og en Kirke vel at mærke, som kommer til at tilhøre Staten. Jeg tror — for slet ikke at tale om de øvrige Hensyn, som saa smukt bleve fremsørte af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansen) —, at det maa siges at være for meget godt Kjøb, at man faaer alt dette. — Men nu staar dette tilbage: Hvorfor er den paagjældende Minister da ikke gaaet til Rigsdagen og har fremstillet Tingene for den? Saa vilde Rigsdagen — det skinnede endogsaa frem gjennem det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — vistnok have givet den forlangte Bemyndigelse, og deri ligger jo, synes det mig, en Anerkjendelse af, at der i og for sig, i Realiteten, er handlet rigtigt; men man mener kun, at den konstitutionelle Ret er krænkert. Saa siger jeg, at det turde være meget muligt, at det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansen) berørte Sagens Kjerne overmaade nær, da han overfor de Begreber, der gik ud paa, at man antager, der kunde være mindst 500,000 Kr. mere, mente, at man kunde sige, at det var antageligt, at dersom Ministeren overhoved ikke havde modtaget det gjorte Tilbud, saa var Ruinen ikke blot bleven staaende, hvor den staar nu, men fremdeles kommen til at staa der. Er det ikke faldet det ærede Medlem fra Ribe Amt ind, at der var en Mulighed for, at det Tilbud, der blev gjort i Slutningen af Mai 1874, ikke var et Tilbud, man saaledes kunde, for at bruge et Kjøbmands-udtryk, beholde paa Haanden Nar og Dag? Er det ikke faldet det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer ind, at det er meget muligt, at den paagjældende Mand netop betingede sit Tilbud af, at det blev accepteret inden en vis kort Tid, saa at der ikke var Leilighed til at vente, til Rigsdagen kom sammen og yderligere kunde drøfte Sagen? Jeg anser mig ikke for berettiget til — jeg kan gjerne sige — at røbe, hvad der staar i Forbindelse med den Sag. Jeg gjentager kun dette, at den Antagelse, der blev fremsat af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansen), vistnok er fuldt saa berettiget som de forskjellige Antagelser, der ere fremkomne fra anden Side. Jeg skal slutte med at gjentage nogle Ord af min ærede Sidemand (Nimestad), fordi det forekommer mig, at der ligger en overmaade stor Vægt derpaa. Man er saa overordentlig ivrig for at værne om den konstitutionelle Ret, navnlig naar man finder, at Bevillingsmyndigheden, som man kalder det, bliver traadt for nær. (Hør!) Naar jeg siger: „Som man kal-

der det“, figter jeg derved, som ærede Medlemmer nok vilde vide, til en Udtalelse, der fremkom for nogen Tid siden fra den høitærede Kultusminister, som ikke er tilstede i dette Dieblif. Jeg siger altsaa, man er overordentlig ivrig, hver Gang man tror at skimte en Fare for Bevillingsmyndigheden. Efter min Overbevisning er der ikke nogen Grund til at frygte for, at denne Myndighed, denne Ret skulde blive traadt for nær, jeg kunde fristes til at sige, undtagen man gav særlig Anledning dertil (Hør! Hør!), hvilket jeg haaber ikke vil blive Tilfældet. Men der er en anden Ting, som det forekommer mig, at de Herrer, om de end nok saa meget stille sig paa Bevillingsmyndighedens Standpunkt, dog i alt Fald maatte stille lige saa høit, og det er, at der overhoved i, hvad der vedrører Landets Styrelse, først og fremmest og fortrinnsvis tages Hensyn til, hvad der er i det Heles, i Landets Interesse, og det forekommer mig, at man kan gaa saa vidt i sine Bestræbelser for at værne om Bevillingsmyndigheden, for at gjøre Ansvar gjældende mod Alt, hvad der kunde synes at være et Attentat eller Tanke om Attentat mod Bevillingsmyndighedens Ret, at man derved kunde ligesom meget for stærkt fordunkle den Følelse for Ansvar, som man dog maa haabe bestandig er tilstede hos Enhver, der har Myndighed her i Landet, og navnlig hos dem, der have den høieste Myndighed, eller Ministrene. Det vilde tilvisse være overmaade sørgeligt, om Resultatet af Bevillingsmyndighedens Virksomhed skulde blive den, at Ministrene feigt bævede tilbage for at paatage sig Ansvar for at gjøre Ting, som de i deres Hjerte maatte erkjende for deres Pligt at gjøre uden Hensyn til, hvilke Ubegyeligheder der senere kunde flyde for dem af, at de gjorde det.

Berg: Jeg skulde ikke have bedet om Ordet paany, naar ikke det meget ærede Medlem, der nu satte sig, ved forskjellige Leiligheder indførte mit Navn og tillagde mig Udtalelser eller Meningener, som jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke har. — Naar jeg har talt om at væge os mod Udtalelser eller mod Sigtelser for, at vor Stræben gik i materiel Retning, saa at vi kun saae paa, hvad man kalder det „rene Væsen“, saa er det talt om vor Stræben i Almindelighed og ikke med Hensyn til dette Spørgsmaal. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har jeg den samme Betragtning som det ærede Flertal i Udvalget. Jeg har havt Leilighed til tidligere at tage Del i Forhandlingerne om disse Sager adskillige Gange, og jeg gaar ud fra det Samme som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen), nemlig den i flere Aar gjentagne Udtalelse i Finantsloven, med Hensyn til hvilken jeg anser det for utvivlsomt, at den meget ærede Regjering var forpligtet til ikke at sælge 16—17,000 □ Men og gjøre det Dvrigt ubrugeligt til Salg, men